

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Jana Ryby v právní věci žalobce: **Vodafone Czech Republic a. s.**, se sídlem náměstí Junkových 2808/2, Praha 5, IČ 25788001, zastoupen Mgr. Martinem Dolečkem, advokátem, se sídlem Hvězdova 1716/2b, Praha 4, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 29. 4. 2013, č. j. ČTÚ-105 036/2012-603,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 29. 4. 2013, č. j. ČTÚ-105 036/2012-603, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 11 228 Kč, a to do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku do rukou jeho zástupce Mgr. Martina Dolečka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se u Městského soudu v Praze domáhal svou žalobou zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo změněno rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu ze dne 22. 5. 2012 rozhodnutí č. j. ČTÚ-76 877/2009-631/Něm/A-vyř., tak, že pokuta uložená žalobci byla snížena z 2 000 000 na 1 000 000 Kč.

Žalobce v podané žalobě nejprve reprodukuje dosavadní procesní vývoj věci. Uvádí, že žalovaný vydal dne 17. 9. 2009 pod č. j. 76877/2009-631/Něm/A příkaz, kterým byla žalobci za porušení § 63 odst. 2 zákona o elektrických komunikacích, uložena pokuta ve výši 5 000 Kč. Správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že porušil povinnost zveřejnit

v každé provozovně a způsobem umožňujícím dálkový přístup návrh smlouvy o poskytování veřejně dostupné služby elektronických komunikací dle § 63 odst. 2 zákona o elektrických komunikacích, čímž naplnil skutkovou podstatu správního deliktu dle § 118 odst. 8 písm. b) zákona o elektrických komunikacích. Žalobce podal proti příkazu odpor. Žalovaný po projednání věci dle správního řádu vydal dne 14. 12. 2009 rozhodnutí č. j. 76877/2006-631/Něm/A, kterým uložil žalobci pokutu ve výši 5 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad. O něm rozhodl předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu rozhodnutím č. j. ČTÚ-6491/2010-603 ze dne 22. 6. 2010 tak, že rozhodnutí ze dne 14. 12. 2009 zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání, neboť rozhodnutí shledal co do důvodu i výše ukládané pokuty nepřezkoumatelným, zvláště za situace, kdy sankcionovaný skutek nebyl ve výrokové části dostatečně identifikován.

Žalovaný následně vydal dne 9. 9. 2010 rozhodnutí č. j. 76877/2009-631/Něm/A, kterým uložil žalobci pokutu ve výši 25 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce opět rozklad. O rozkladu rozhodl předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu rozhodnutím č. j. ČTÚ-122 293/2010-603 ze dne 8. 11. 2011 tak, že napadené rozhodnutí ze dne 9. 9. 2010 znovu zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání, neboť shledal, že se neztotožňuje s posouzením výše stanovené sankce, která není s to plnit preventivně výchovnou funkci, a se způsobem zhodnocení okolností, které na její stanovení mohou mít vliv.

Žalovaný poté vydal dne 22. 5. 2012 rozhodnutí č. j. ČTÚ-76 877/2009-631/Něm/A-vyř., jímž uložil žalobci pokutu ve výši 2 000 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce opět rozklad. Žalobou nyní napadeným rozhodnutím předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 29. 4. 2013, č. j. ČTÚ-105 036/2012-603, byla snížena pokuta uložená žalobci na 1 000 000 Kč.

Následně žalobce formuluje žalobní body.

V rámci prvního žalobního bodu konstatuje, že základním předmětem sporu je otázka, zda žalobce zveřejněním dokumentu označeným jako „všeobecné podmínky“ naplnil požadavek § 63 odst. 2 zákona o elektronických komunikacích, který mu ukládá, aby zveřejnil návrh smlouvy s obsahovými náležitostmi vymezenými v § 63 odst. 1 tohoto zákona (dříve v odst. 3 téhož paragrafu). Žalobce souhlasí s žalovaným potud, že má být zveřejněn návrh smlouvy, tedy dokument, z kterého jednoznačně vyplývá, jak budou ve smluvním vztahu upravena vzájemná práva a povinnosti smluvních stran, pokud jde o obsahové specifikace stanovené v § 63 zákona o elektronických komunikacích. V čem se postoj stran liší, je, jak tato povinnost může být ze strany žalobce plněna. Žalovaný totiž není ochoten akceptovat splnění publikační povinnosti i jiným způsobem než je zveřejnění návrhu dokumentu označeného jako „smlouva“. Žalobce má za to, že zákonnou povinnost plní publikací „všeobecných podmínek“, které v posuzovaném případě plní funkci návrhu smlouvy se všemi relevantními a splnitelnými náležitostmi, které požaduje § 63 odst. 1 (dříve odst. 3) zákona o elektronických komunikacích. Žalovaný tedy preferuje otázku formálních náležitostí dokumentu „návrh smlouvy“ před jeho věcným obsahem a informačním významem pro zájemce o uzavření smlouvy.

Ve druhém žalobním bodu žalobce poukazuje na § 120 odst. 5 zákona o elektronických komunikacích, dle kterého „odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezačal řízení do 3 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 10 let ode dne, kdy byl spáchán“. Jak sám žalovaný uvedl, k domnělému protiprávnímu jednání mělo docházet už od 15. 9. 2005. Dle názoru žalobce mohl žalovaný zahájit řízení nejpozději k 15. 9. 2008 (přičemž žalovaný o domnělém porušení povinnosti žalobce věděl už od 15. 9. 2005), po tomto datu došlo k zániku trestnosti.

Ve třetím žalobním bodu žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí s tím, že se nedostatečně vypořádává s konkrétními výtkami uvedenými v rozkladu.

Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce namítá porušení zákazu reformace in peius a návazně na to porušení principu předvídatelnosti rozhodnutí a právní jistoty, kdy z původních 5 000 Kč se uložená pokuta v dalším průběhu řízení vyšplhala na 2 000 000 Kč, pravomocně nakonec upravené na 1 000 000 Kč. Žalobce taktéž brojí proti důvodům, na nichž je založena výše sankce.

Žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí.

Ve vyjádření k žalobě uvedl žalovaný, že žalobce vznáší v nynější žalobě téměř totožné námitky jako v rozkladu. Se zřetelem k tomu, že žalovaný v odůvodnění rozhodnutí dostatečně vyjádřil důvody, které jej vedly ke konečnému rozhodnutí, a vypořádal se s veškerými námitkami vznesenými žalobcem, odkazuje na obsah žalobou napadeného rozhodnutí (včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně).

Žalovaný trvá na svém dosavadním stanovisku k věci, že uveřejnění všeobecných podmínek, z jejichž čl. 1.5 vyplývá pouze způsob uzavření smlouvy, nelze v žádném případě považovat za splnění povinnosti podle § 63 odst. 2 zákona o elektronických komunikacích. Všeobecné podmínky žalobce nemohou nahradit návrh smlouvy. Jak žalovaný v průběhu správního řízení šetřením zjistil, pro potencionální zákazníky v provozovnách účastníka nebyly k dispozici potřebné úplné informace ve formě návrhu smlouvy, jak to výslovně a jednoznačně požaduje předmětné § 63 odst. 2 zákona o elektronických komunikacích.

K námitce zániku trestnosti žalovaný konstatuje, že jednání žalobce je třeba z hlediska jednotlivých znaků skutkové podstaty předmětného správního deliktu kvalifikovat jako delikt trvající, neboť žalobce soustavným neplněním dotčené zákonné povinnosti od 15. 9. 2009 trvale naplňuje znaky skutkové podstaty správního deliktu. Aplikace ustanovení o zániku odpovědnosti za správní delikt je proto vyloučena.

Závěrem žalovaný uvádí, že žalobce nikdy netvrdil, že by svou povinnost stanovenou v § 63 odst. 2 zákona o elektronických komunikacích plnil uveřejněním návrhu smlouvy. Vždy pouze účelovým výkladem dovozoval, že tuto povinnost plnil „jiným způsobem“, a to uveřejněním všeobecných podmínek. S tímto názorem však

žalovaný zásadně nesouhlasí a domnívá se, že jedinou možností, jak splnit tuto zákonem stanovenou povinnost, je uveřejnit návrh smlouvy, tím spíše za situace, kdy účastník řízení uzavírá se žalobcem smlouvu zpravidla v konkludentní formě.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

V replice žalobce setrvává na svém návrhu i argumentech, nadto tvrdí, že přístup žalovaného k publikační povinnosti žalobce je v rozporu se smyslem a zněním Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/19/ES. Dále žalobce uvádí, že trvajícím deliktem se rozumí takový správní delikt, jímž pachatel vyvolá protiprávní stav, který posléze udržuje, popřípadě jímž udržuje protiprávní stav, aniž by jej vyvolal. V této souvislosti je důležité zejména rozlišovat mezi protiprávním jednáním a protiprávním stavem. Přitom je možno konstatovat, že ne vždy je udržování protiprávního stavu trestné jako podstatný stále se obnovující znak správního deliktu samého. Protiprávní stav může být i účinkem deliktu, který nastává k okamžiku zákonem předvídané skutečnosti. Z uvedeného dle žalobce plyne, že se v posuzované věci o trvajícím delikt nejedná, protože k případnému deliktu došlo okamžikem neuveřejnění návrhu smlouvy. Ve zbytku žalobce podrobněji rozebírá, v čem spočívá princip zákazu reformace in peius.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)] a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Městský soud v Praze rozhodl ve věci samé bez nařízení ústního jednání, neboť k tomu byly splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s. ř. s.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Nejprve se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť byla-li by důvodná, bez dalšího by to vedlo ke zrušení napadeného rozhodnutí, aniž by se soud mohl věnovat přezkumu ostatních žalobních námitek.

Je patrné, že vytýkanou nepřezkoumatelnost, kterou spatřuje žalobce v nedostatečném vypořádání se s obsahem rozkladu, lze usouvztažnit k tomu, co sám žalobce označuje jako „předmět sporu“, tj. k výkladu zákonného ustanovení zabývajícího se povinností publikace návrhu smlouvy (§ 63 odst. 2 zákona o elektronických komunikacích). Touto otázkou se žalovaný zabýval v napadeném rozhodnutí poměrně podrobně, a to na str. 7-9. Soud na jedné straně souhlasí s žalobcem, že se žalovaný nevěnoval některým jednotlivým aspektům, které v podaném rozkladu v rámci své interpretace § 63 odst. 2 zákona o elektronických komunikacích žalobce zmínil, na druhé straně přesto soud považuje napadené rozhodnutí za přezkoumatelné, protože úvaha žalovaného, jeho právní názor je zjevný. K tomu zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat

s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument. Podstatné je posoudit jádro případu a poskytnout odpověď na základní námitky, které v sobě mohou v některých případech konzumovat i odpověď na námitky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54; ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58; ze dne 19. 2. 2014, č. j. 1 Afs 88/2013-66). Dle názoru zdejšího soudu žalovaný této povinnosti dostál.

Pokud jde o vlastní předmět sporu, tj. výklad § 63 odst. 2 zákona o elektronických komunikacích, toto ustanovení ve znění v době vydání napadeného rozhodnutí pravilo: *Podnikatel poskytující veřejně dostupnou službu elektronických komunikací nebo zajišťující veřejnou komunikační síť uveřejní v každé své provozovně návrh smlouvy podle odstavce 1 a současně ji zpřístupní způsobem umožňujícím dálkový přístup.* Ustanovení odkazovaného odstavce 1 pak obsahuje výčet náležitostí, jež ve smlouvě o poskytování veřejně dostupné služby elektronických komunikací nebo připojení k veřejné komunikační síti musí být srozumitelným, úplným a snadno přístupným způsobem vždy uvedeny.

Ve zkrácené podobě lze interpretaci § 63 odst. 2 zákona o elektronických komunikacích učiněnou žalovaným shrnout tak, že publikační povinnost je splněna pouze publikací *návrhu smlouvy*, jak doslovně požaduje citované ustanovení, oproti tomu žalobce zastává právní názor, že publikační povinnost splní i tím, že publikuje jiný dokument, v němž je návrh smlouvy obsažen, resp. je z něj patrný, in concreto všeobecné podmínky.

Zdejší soud zastává názor, že při interpretaci § 63 odst. 2 zákona o elektronických komunikacích je třeba vyjít z účelu, ze smyslu tohoto ustanovení. Ten soud spatřuje v tom, že se jedná o ustanovení směřující k ochraně spotřebitele, konkrétně tak, aby spotřebitel měl možnost ještě před uzavíráním smlouvy možnost seznámit se s jejími nejvýznamnějšími ustanoveními, a to cestou pokud možno co nejpřístupnější. Z tohoto pohledu se soud kloní k doslovnému výkladu citovaného ustanovení a musí přitakat žalovanému v tom, že řádné plnění povinnosti dle § 63 odst. 2 zákona o elektronických komunikacích nastává pouze zveřejněním *návrhu smlouvy* podle § 63 odst. 1 téhož zákona v každé provozovně podnikatele a současně způsobem umožňujícím dálkový přístup. V posuzované věci má žalobce za to, že svou povinnost plnil uveřejněním všeobecných podmínek, v jejichž rámci upravil i návrh smlouvy. Takový způsob publikace však nenaplnuje smysl § 63 odst. 2 zákona o elektronických komunikacích, jak jej soud konstatoval výše, neboť všeobecné podmínky žalobce – jak jsou ve více časových verzích obsaženy ve správním spisu i v přílohách žaloby – jsou mnohastránkové drobným písmem psané dokumenty upravující i řadu jiných otázek, než jsou náležitosti smlouvy dle § 63 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. V tomto směru není naplňován účel zákona tak, aby spotřebitel měl možnost ještě před uzavíráním smlouvy možnost seznámit se s jejími nejvýznamnějšími ustanoveními cestou co nejpřístupnější. Správní orgány tedy postupovaly správně, shledaly-li porušení zákonné povinnosti žalobcem. Dlužno však dodat, že žalobce se plnění své povinnosti nevyhýbal zcela, což je skutečnost, která má nezanedbatelný vliv na hodnocení závažnosti deliktu a výměru sankce.

Pokud jde o poukaz žalobce na Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2002/19/ES s tím, že v ní je požadováno toliko zpřístupnění informací, nikoli návrhu smlouvy, soud nepovažuje tuto argumentaci za relevantní. Směrnice Evropské unie jsou

typem legislativního aktu, který nestanoví, jakými prostředky daného cíle dosáhnout. To ponechává na vnitrostátních právních řádech. Jinými slovy, směrnice obvykle poskytují prostor členským státům pro to, aby přijaly daná pravidla podle svého právního řádu. V daném případě soud neshledal na znění § 63 odst. 2 zákona o elektronických komunikacích nic, co by se přičilo citované směrnici, resp. jejímu smyslu. Ze směrnice nevyplývá, že jako jednu z forem, jak realizovat její požadavek na zpřístupnění informací (zejména požadavek průhlednosti dle čl. 9), by nebylo možno zákonem stanovit podnikatelům v oblasti elektronických komunikací povinnost zveřejňovat návrh smlouvy. Za těchto okolností pak je třeba vycházet ze znění zákona, což žalovaný učinil.

Pokud jde o námitku zániku trestnosti deliktu, soud se shoduje s názorem žalovaného, že se v posuzované věci (porušení § 63 odst. 2 zákona o elektronických komunikacích) jedná o trvající delikt, který je charakterizován plynulostí protiprávního stavu, který existuje nepřetržitě až do jeho ukončení. V daném případě se tedy jedná o trvající neuveřejnění návrhu smlouvy dle § 63 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Z hlediska prekluze je pak rozhodující, že dokud protiprávní stav trvá, nemůže začít běžet prekluzivní doba. V době zahájení správního řízení, kdy protiprávní stav stále trval, tedy nemohl běh prekluzivní doby, ať již subjektivní nebo objektivní, započít.

I kdyby soud vešel na argumentaci žalobce, že delikt byl spáchán již okamžikem neuveřejnění návrhu smlouvy a od tohoto okamžiku běžela prekluzivní lhůta, nijak by to žalobci neprospělo. Při této konstrukci by nezbylo než konstatovat, že by se jednalo o pokračující delikt, jehož jednotlivé dílčí útoky (jednotlivá opakující neuveřejnění návrhu smlouvy) vedené jednotným záměrem naplňují, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku. Ani v tomto případě by nemohla prekluzivní lhůta uběhnout, neboť teprve oznámením o zahájení řízení by byl skutek ukončen.

Důvodnou však soud shledal poslední žalobní námitku, a to porušení zákazu reformace in peius.

Podle § 90 odst. 3 odvolací správní orgán nemůže změnit napadené rozhodnutí v neprospěch odvolatele, ledaže odvolání podal také jiný účastník, jehož zájmy nejsou shodné, anebo je napadené rozhodnutí v rozporu s právními předpisy nebo jiným veřejným zájmem.

K tomu soud připomíná, že dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2014, č. j. 2 Afs 67/2013-53, průlom do zásady zákazu změny k horšímu odůvodněný rozporem s právními předpisy či s jiným veřejným zájmem (§ 90 odst. 3 správního řádu z roku 2004) je třeba i v oblasti správního trestání vykládat omezujícím způsobem. Znak „rozporu s právními předpisy“ není naplněn při každé konstatované aplikační nesprávnosti, ale musí jít o jednoznačný a příkrý rozpor s jednoznačnými ustanoveními zákona neumožňujícími výkladovou volnost či nedávajícími prostor k uvážení. Znak „jiného veřejného zájmu“ pak označuje bezesporu jiný veřejný zájem, než je některý ze zájmů, které jsou se správním trestáním spojeny vždy (například zájem na potrestání pachatele).

Je rovněž třeba vypořádat se s tím, že § 90 odst. 3 správního řádu zakazuje v kvalifikovaných případech změnu rozhodnutí nižšího stupně, avšak v posuzované věci opakovaně docházelo ke zrušení rozhodnutí nižšího stupně, nikoli ke změně. Přinejmenším z druhého rozhodnutí o rozkladu (tj. rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu č. j. ČTÚ-122 293/2010-603 ze dne 8. 11. 2011) plyne (viz str. 12 tohoto rozhodnutí), že tehdy uložená pokuta ve výši 25 000 Kč se jeví rozkladovému orgánu jako příliš nízká – nesplňuje předpoklady pro to, aby naplnila účel trestu, nedostatečně citelně zasahuje majetkové poměry potrestaného atd. Z uvedeného je patrné, že rozkladový orgán ve zrušujícím rozhodnutí vede správní orgán nižšího stupně ke zvýšení uložené pokuty.

Soud uvážil, že postup, kdy v řízení o správním deliktu rozkladový orgán zruší rozhodnutí prvního stupně s jediným závazným pokynem, lhotejně zda explicitním či implicitním, směřujícím ke zpřísnění uložené sankce, je obcházení zákazu reformace in peius, jak je formulován v § 90 odst. 3 správního řádu, a je třeba jej hodnotit jako porušení zákazu zneužití pravomoci správního orgánu coby základní zásady činnosti správních orgánů vyjádřené v § 2 odst. 2 správního řádu (dle tohoto ustanovení *správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena*).

Na základě shora uvedeného soud napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé a současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobci, který měl ve věci úspěch, vznikly s tímto řízením náklady zaplacením soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a dále v souvislosti s právním zastoupením, a to za 2 úkony právní služby (převzetí zastoupení, podání žaloby) po 3 100 Kč a 2 x režijní paušál po 300 Kč (§ 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, v platném znění). Náhrada právního zastoupení tak činí 6 800 Kč. Tato částka byla v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s. zvýšena o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen odvést podle zvláštního právního předpisu, a to na 8 228 Kč. Celková náhrada nákladů řízení pak je 11 228 Kč.

Náklady na zastoupení spočívající v podání repliky soud nepovažuje za důvodně vynaložené, protože neshledal, že by podaná replika měla pro posouzení věci valnější přínos.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení

rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. února 2016

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.